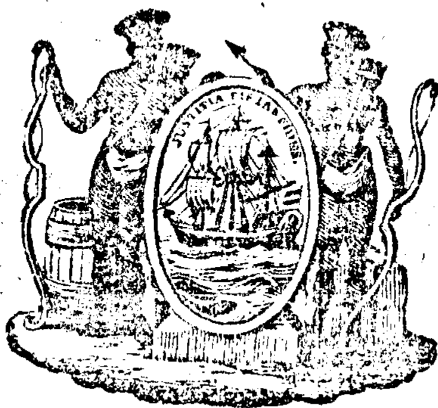
A°. 1837. N°. 95.

Dingsdag, den 28sten November.

Surinaamsche Courant.

Paramaribo.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 25 November 1837.*

Bij resolutie van den Heer Procureur Generaal, belast met de waarneming van het Gouvernement Generaal van heden, N°. 1167/1051, is de Heer H. A. BUHR, op deszelfs verzoek o... van de Commissie, om bij de ...zetenen der Hoofdplaats eene Inteek...gs-lijst aan te bieden, ter inzameling van liefde gaven ten behoeve der verarmde en noodlijdende Ingezetenen der Kolonie *St. Martin*, en is in deszelfs plaats benoemd: de Heer D. S. KÖNINGSLOW.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Advertentien.

(37428) Op Donderdag den 30sten dezer, des namiddags om 4 uren, zal de CURATOR en WEESMEESTER, bij het Departement der *Onbeheerde Boedels en Weezen*, door den Vendumeester A. SALOMONS, doen verkoopen:

De *NALATENSCHAP* van den Heer NICOLAAS SIMON VAN MEERTEN en de *GOEDEREN*, van de absente SUSANNA ELISABETH NAHAR; bestaande in *MEUBELAIRE GOEDEREN.*

Paramaribo, den 28 November 1837.
M. N. ARLAUD,
2de Commies.

(36191) De ondergeteekende, Executeur in den Boedel wijlen den Heer THOMAS KEEN, verzoekt elk en een ieder die eenige vorderingen ten laste voornoemden Boedel heeft, zulks zoo spoedig mogelijk aan hem op te geven.

En zal door den Vendumeester M. A. KEIJSER, op Maandag en Dingsdag den 4den en 5den December eerstkomende, 's namiddags om 4 uren worden verkocht, de NALATENSCHAP van wijlen den overledenen, bestaande in *MEUBELEN, ZILVERWERKEN, GIET-IJZER, IJZEREN PLATEN, S...TS of SMELT KOLEN, IJZEREN KRAB*, en eenige op de Plantagie *Clevia* liggende, en aldaar ter bezigtiging zijnde piès □ Hout, *plus minus* 8 m. Steenen, 20 vaten Kalk en Cement, en hetgeen verder ten voorschijn zal worden gebragt.

En over *zes* weken, dag en datum nader te bepalen, de helfte in de Plantagien *SUSANASDAAL* en *PHILIPSDAAL*; de Plantagie *CLEVIA* met de daarop staande GEBOUWEN en FABRIEKEN; de *STOOM-BOOT*; als mede 20 Koppen privé SLAVEN, zijnde Ingenieurs Jongens en Plantagie Slaven.

☞ Voorts is van de Plantagie *Susanasdaal* weggedreven: een LASTDRAGER. die dezelve opgevangen heeft of aantoonen kan, zal *genereus* beloond worden.

Paramaribo, den 24 November 1837.
J. LIJON qq.

Verandering van Woonplaats.

⁂ Deze DRUKKERIJ wordt met einde dezer, Verplaatst in de *Noorder Kerkstraat*, in het Huis La. A. N°. 65 vroeger La. B. N°. 171. (37802)

Optisch Panorama.

Naar bekomene Permissie van Zijne Exellentie den Heer Gouverneur Generaal, heeft de o...rgeteekende de eer, het geëerd Publi...e verwittigen, als dat hij zijn ...TISCH PANORAMA, bevatten...e SCHOONSTE GEZIGTEN van de beroemdste PLAATSEN, HOOFDSTEDEN, ZEEGEZIGTEN, WERKEN DER BOUWKUNDE, enz., in *EUROPA*, alle getrouw naar de natuur opgenomen, en geschilderd door den in dit kunstvak beroemden Professor, den Heer SUHR. te *Hamburg*, en zich den Aanschouwer in natuurlijke groote vertoonende, ter bezigtigen voor eenen korten tijd opgesteld heeft, in het Lokaal van Mevrouw de Weduwe JB. LIONARONS, aan de *Gravenstraat*, elke Dingsdag, Donderdag en Zaturdag Avond van 7 tot 10 uren;— zullende hetzelve op HEDEN Avond, den 28sten November, voor het eerst geopend worden.

Entrée: de Persoon *f* 5-00.
Kinderen betalen de helft.

⁂ De Billetten zijn te verkrijgen ten huize van de ondergeteekende, aan de *Joden Breedestraat*, en aan de Vertoonplaats op den dag der Vertooning, des morgens van 8 tot 12 uren. (37804)

Paramaribo, den 28 November 1837.
A. L. BROCKMANN,
Landschapschilder en Portraiteur.

L. D. J. VAN BOMMEL

heeft ontvangen per de Schepen *de Harmonie*, Kapitein D. SPREEUW en *de Snelheid*, Kapt. C. WESSELS:

Boter; zoetemelksche-, komijne- en zwitsersche Kazen; halve en kwart tonnen Gezouten vleesch; Rook- en Pekelspek; Hammen; Rolpens; Saucijsjes; Worst en Karbonade; Stokvisch; Aardappelen; Gort en groen Erwten in heele en halve vaten; Gedroogde Groentens; KRUIDENIERIJEN; diverse Zuren; alsmede Zuur-, Bloem- en Roode Kool in halve en kwart ankers.

Gebraden Ossenhazen; Rollades en Kalfs Schijven; gerookte Zalm; Koeken in soorten; Suikerwerk; Geleijen en Confituren; Vruchten op Brandewijn; Kruisbezien in fleschen; beste Eau de Cologne.

Roodewijn in heele en halve oxhoofden; Chatau Hautbrion; Forthon; St. Estephe Pommièr; Muscaatwijn; fijne Rhijnwijnen in kisten van 12 en 48 fleschen; Champagne; Mousseux in manden; Genever in dubbelde Kelders; Idem op zwarte en Roode Bessen; Seltzerwater.

Hollandsche Flasjes en Ruwe Linnens; Katoen Zakkendoek; Servetgoed; Geel-, Wit en Ruw Zeildoek.

Patent-, Raap- en Zoete Olie; Haver in 3 Zaksvaten; Roode Pantigchels; Glazen Ruiten in alle grootens. (37803)

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 25sten dezer, het Schip *de Harmonie*, Kapt. D. Spreeuw, van Amsterdam; hebbende 42 dagen reis; Passagiers: de WelEerwaarde Heer J. V. Janssen R. C. Pastoor en de Heeren J. R. Reyhmer en G J. Bette.

Den 26sten, het Schip *Equator*, Kapt. J. van der Kolff, van Rotterdam; hebbende 41 dagen reis.

Idem, het Schip *de Snelheid*, Kapt. C. Wessels, van Amsterdam, hebbende 44 dagen reis, Passagiers: de Heeren Frans Bruggeman en Johannis Cornelis van Alexander Ferrier.

TE *COPPENAME* UITGEKLAARD.

Den 18den, het Schip *Regent*, Kapt. J. H. Nordlohne, geladen met (290) Twee Honderd Negenig stuks Balken; als: Anaura, Bolletrie, Bijlhout, Ceder, Groenhart, Krapa, Letterhout, Locus, Manbarklak, Matague, Peto en Purperhout, voor rekening van het Gouvernement.

Mengelingen.

IETS, OVER DEN BEROEMDEN STEMKUNSTENAAR, OF ZOOGENAAMDEN BUIKSPREKER, DEN HEER *ALEXANDER*.

De weelderige verscheidenheid, welke wij in de natuur aantreffen, is ook bijzonder opmerkenswaardig in de aanlagen tot verschillende vakken van kunst; en, wat daarin ook onze bewondering moge tot zich trekken, nimmer ontmoeten wij ten tweeden male hetzelfde: de bijzondere gaven volgen tallooze leidingen, en maken het moeijelijk, over de talenten bij vergelijking te beslissen. Meermalen is er gezegd, en wij zijn verre van dit tegen te spreken, dat er slechts ééne kunst bestaat; dat het verschil enkel gelegen is in de middelen, waarvan zij zich bedient, om haar doel te bereiken. Kunst toch is alleen dat bezielend gevoel, hetwelk zich door mededeeling verheft, en zich alsdan van de gereedste middelen bedient, om naar buiten te werken, en de aandoeningen der ziel zinnelijk voor te stellen. Dan, hoe meer dit door de ondervinding bevestigd wordt, hoe meer wij ons in de tallooze overgangen zullen verliezen, en van de moeijelijkheid overtuigd worden, omtrent het werk van den kunstenaar naar regt en billijkheid te beslissen.

Dat de beoefening niet alleen in staat is den kunstenaar te vormen is, genoegzaam bewezen: een natuurlijke aanleg is de eerste grond, waarop alle pogingen moeten rusten, zullen zij een gewenscht doel bereiken; en bij de beschouwing daarvan wordt onze bewondering opgewekt door de zonderlinge en telkens afwisselende spelingen der natuur, welke eindelijk zich in dezelfde uitwerking vereenigen. Immers, wat de Dichter door de welluidende en bevallige inkleeding zijner denkbeelden te weeg brengt, veroorzaakt de Schilder door de speling zijner penseelen, de Toonkunstenaar door de harmonieuze klanken; en allen eindigen in eene aangename mededeelingen van het gevoel, waarvan zij vervuld zijn, en waardoor zij opgewekt worden.

Eene der zeldzaamste natuurgaven, welke het kunstvermogen ondersteunen, is, inderdaad, de zoogenaamde *buikspraak*. Wat aanleiding tot die benaming gegeven hebbe, bekennen wij niet te bevatten. Immers, voor zoo verre wij kunnen bespeuren, zijn de gewone klank-organen, bij de oefening van deze kunst, in werking. Deze benaming rangschikken wij dus onder die kleine kwakzalverijen, waarvan men zich, helaas! maar al te dikwijls bedient, om het denkbeeld van het wonderbaarlijke te vergrooten, maar die nergens anders toe strekken, dan om het wezen der kunst zelve eene vlek aan te wrijven.

Dan, hoe het hiermede ook zijn moge, dit zeldzaam vermogen, om de geluiden af te wisselen en te verplaatsen, en wel zonder eenig ander hulpmiddel, dan dat, hetwelk de natuur aan allen schijnt medegedeeld te hebben, verdient allezins onze opmerking. Wij namen dus gretig de gelegenheid waar, om den Heer ALEXANDER, wien de faam reeds was voorgegaan, bij de voorstellingen, welke hij in deze Hoofdstad kwam geven, te gaan hooren; en het strekt ons tot een bijzonder genoegen, te kunnen betuigen, dat zijne bekwaamheden aan dien roep zoo wel, als aan onze verwachting, volkomen voldaan hebben.

Niet alleen wekt de vaardigheid, waarmede hij verschillende stemmen, en wel als van verschillende kanten komende, doet hooren, verbazing, maar ook de wijze, waarop hij dit doet, is onderhoudende en natuurlijk; zoodat de begoocheling der kunst eene hoogte bereikt, welke inderdaad ontzettend is. Hij stelt ons een blijspel voor, waarin hij alleen ons verschillende personen vertegenwoordigt. En wanneer wij den zieken meester zijnen knecht *Nicaise* hooren roepen, is het bij diens verschijning bijna niet mogelijk, te gelooven, dat het dezelfde persoon is, wiens geluid wij gehoord hebben. Het vervullen van de rol van *Nicaise* alleen is reeds verdienstelijk, en de Heer ALEXANDER voert dezelve uit met eene eenvoudige natuurlijkheid, welke het sterkste kontrast met de andere karakters, welke hij ons als 't ware voor den geest roept, oplevert. Het zagen, schaven, bakken van de eierstruif enz., alles heeft het natuurlijke geluid; en, in weerwil dat onze oogen hem bespieden, gelooven wij te zien, hetgeen wij hooren. Echter blijft dit het minste gedeelte van de kunst, die wij bewonderen; maar hoogst verbazend zijn de verplaatsingen en afstanden der geluiden. Dezelfde stem in den schoorsteen op verschillende hoogten te hooren, is inderdaad verbijsterend, zoo zelfs, dat men, wanneer de vooronderstelde persoon als 't ware buiten den koker van den schoorsteen komt, zich bijna niet overtuigen kan iemand te zien.

Even zoo wel waargenomen en kunstig uitgevoerd zijn de geluiden van den man in den koffer, in het huis, en in den kelder. De af- en toeneming van stem bij verwijdering, de demping en verheldering van toon bij het openen toeslaan van deksel, luik of deur, zijn zoo natuurlijk, dat men waarlijk, de personen, wier gesprekken zeer wel gekarakteriseerd zijn, aanwezig waant te zijn. Wij meenen zelfs eenigen schrik gevoeld te hebben, toen het kelderluik op het hoofd van den vooronderstelden knecht van *Dufour* viel; en wij kunnen onze achting niet ontzeggen aan een talent, hetwelk de begoocheling tot zulke een' hoogen graad weet te brengen.

Het zingen met de flesch voor den mond, terwijl het hoofd en het gansche bovenlijf achterover hellen, komt ons zoo moeijelijk voor, dat wij er zelfs een' eenigzins pijnlijken indruk van hadden.—De familie *Thomas*, met hare Honden en Katten, was inzonderheid zeer natuurlijk en onderhoudend. Kortom, alles, wat wij zagen (of liever hoorden), was verdienstelijk. Het minste beviel ons de *farce* met den man, die tegen wil en dank uit den spreekt en zingt, welke ons zelfs een onaangenaam gevoel verwekte.

Indien wij op de algemeene getuigenissen afgaan, (en derzelver eenstemmigheid zoo wel, als achtingwaardigheid, schijnt hier allen twijfel te verbieden) vereenigt de Heer ALEXANDER met zijne talenten een edel hart en zedig karakter; en zoo zouden wij dan ook in hem de waarheid bevestigd zien, dat de lof hem, die er zich niet op verheft, in ruime mate toevloeit.

Wij zullen ons niet inlaten met vergelijkingen van, hetgeen wij vroeger in dit vak gezien hebben; maar durven vaststellen, dat de Heer ALEXANDER (zijn jeugdige leeftijd in aanmerking genomen) de meest denkelijke hoogte in dit zonderling kunstvak kan bereiken. Als ware hoogschatters van verdiensten, durven wij hem echter met welmeenendheid aanraden, de zedigheid, welke hem zoo bijzonder doet schatten, altijd als het beste eigendom te bewaren, en zich gedurig te herinneren, hoe velen, door lofspraken duizelig geworden, in ware verdiensten zijn teruggegaan.

De Getuigschriften, welke hij wegens zijne bekwaamheden bezit, zijn zeer talrijk, en onder dezelve bevinden zich eenige van zeer verdienstelijke mannen van ons land; doch daar de overtuiging boven alle aanbeveling geldt: durven wij verzekeren, dat de Heer ALEXANDER, overal, waar hij verschijnt, er het zegel op zal drukken.

VROUWELIJKE WRAAK TE HULOGUA.

Uiterlijke zachtaardigheid en innerlijke diepe wraakzucht is nu en dan het contrasterend verschijnsel van het menschelijk afzonderlijk karakter, maar ook in dat van geheele natiën. Het volgende voorbeeld wordt door den *Spaanschen* Reisbeschrijver, VALEZ DE CIVOLA, wegens de natie der *Huloguézen* in het noordelijke *Amerika*, als bijzonder karakteristiek opgegeven.

In navolging van vele jonge *Spanjaarden*, die tot verbetering van fortuin naar *Amerika* reizen, begaf zich tot dat oogmerk Don DIEGO DE COLMENARES te *Kalix* s[illegible]; en, daar hij bij zijne aankomst geenen [illegible] van beking vond, besloot hij naar eene [illegible] *Spaansche* koloniën te gaan, waartoe hem het land der *Huloguézen*, offschoon niet zeer bevolkt, maar door de zachtmoedigste en dienstvaardigste natie bewoond, bij uitzondering werd aanbevolen.

Binnen korten tijd verkreeg Don DIEGO toegang tot het huis van eenen man van jaren, die slechts ééne dochter had van ongemeene schoonheid, zijnde naauwelijks zeventien jaren oud, en voerende den naam van HOLUARA, beteekenende in de landstaal *bestendigheid* Spoedig ontvlamde in zijn hart de liefde; en, daar hij jong, welgemaakt, en dat aldaar zeer veel gold, een *Spanjaard* was, ondervond hij even spoedig eene gunstige wederliefde.

Don DIEGO, zijne studiën te *Valladolid* voleindigd hebbende, leerde weldra de taal der *Hologuézen* volkomen, zoodat hij bij eenen ieder, en voornamelijk bij HOLUARA, zeer geliefd werd, met welke hij zich nu bij monde onderhouden konde. Spoedig verklaarde hij, door hare bekoorlijkheden betoverd, aan haar zijne liefde; en ook dit vond bij haar eene zoo eene wederkeerige werking. Beiden zwoeren zij elkander de opregtste verkleefdheid. Zij omhelsde hem teeder, en beiden genoten al de genoegens der wederzijdsche min. In het oogenblik, echter, der innigste vervoering, voegde zij er bij: »DIEGO! indien gij mij ooit misleiden kunt, dan verkeert mijne liefde in den gruwzaamsten haat; en, zoo gereed ik u mijn leven offer, zoo lang gij mij getrouw blijft, spaar ik u niet, als gij mij verlaat."

Zoo rolden dagen en maanden gelukkig voort in de teederste uitdrukkingen der liefde; dan, gelijk elk overspannen genot wederzin baart, vond Don DIEGO eenige ledigheid in zijn hart, welke, bij niet-voldoening, in onverschilligheid ontaardde. Deze ledigheid werd vervuld in den omgang met eenen anderen rijken inwoner, vader van twee minnenswaardige huwbare dochters, waarvan de oudste hem dermate verrukte, dat hij zonder aan zijne verbintenis met HOLUARA te denken, haar ten huwelijk vroeg; gelijk zulks dan ook, zonder de minste tegenspraak, werd toegestaan.

Aan HOLUARA's scherpen blik ontging de koelheid in het gedrag van DIEGO niet. Dit verontruste haar te meer, omdat zij zich zwanger gevoelde. DIEGO veinsde; en dit gelukte tot dat zij het berigt des voorgenomen' huwelijks met zekerheid vernam. Ook zij veinsde nu, van haren kant, zonder het minste verwijt van trouwloosheid, zoodanig dat DIEGO in den stelligsten waan verkeerde, dat haar alles onbekend ware, en de verkeering wederzijds op den ouden voet voortging.

Intusschen nadert de dag van DIEGO's huwelijksvoltrekking. Den laatsten avond voor dien dag waren zij bijeen. Zij bleef even teeder. »Hoor, DIEGO! (sprak zij zeer bedaard) ik weet alles, ik weet, dat gij mij verlaten, en een ander bekoorlijk meisje huwen zult. Dit smart mij zeer; maar mijne liefde verflaauwt daarom niet. Alleen moet gij mij het bewijs geven, dat gij mij niet veracht. Welaan, nog één nacht, en wel de laatste.... en wij scheiden van elkander!" — Don DIEGO, geenen argwaan voedende, maar integendeel hare overgrootte liefde bewonderende, ontvangt zoo als meermalen, van haar eenig gebak en eenige glazen *hochero*, een' zeer aangenamen, doch bedwelmende drank, en geeft zich op nieuws over aan al de verrukkingen der min, zoo dat hij zich in hare armen aan den slaap gerustelijk overgeeft.

Naauwelijks houdt zij zich van zijnen diepen slaap overtuigd, of zij staat op, en voldoet aan haren lang gesmoorden wraaklust. Zij grijpt een mes, en doorsteekt den trouwloozen, zonder dat hij zich in staat bevindt van verdediging, of zelfs eenen enkelen blik op de wanhopige te werpen. Nog is hare wraak niet voldaan. Zij rukt hem het hart uit het lijf, ijlt in den vroegen morgen naar de bruid, en werpt hetzelve haar voor de voeten. »Zie daar (zegt zij in woede) het hart, dat gij mij ontroofdet! Nu moogt gij zulks het uwe noemen."

Zij verwijdert zich terstond na dit gezegde, en vliegt naar den Kazik, met aangifte van zich zelve als moordenares van DIEGO. De Kazik roept den Raad der Ouden bijeen. Men doet het noodi[illegible] onderzoek, en bevindt alles naar waarheid [illegible] als HOLUARA verklaard had. Zij wordt voo[illegible] den Raad gebragt, welks voorzitter haar de misdaad en de straf voorstelt, welke zij te wachten heeft. Ongeduldig over dit lang verhoor, grijpt zij het mes, dat op de tafel ligt, waarmede zij den moord begaan had, stoot hetzelve met woede in hare borst, en stort op hetzelfde oogenblik dood ter neder.

Ter Drukkerij van J. L. FUCHS.